

1 1 1 8

A Magyar Hírlap hétfői melléklete
2017. november 18.
Szerkesztette: Petán Péter
Művészeti vezető: Salát Zalán Péter

B ő r d a r a b o k

Juhász Gyula: Olympiai óda

Bástya, arany-pajzsos szülőanyám te,
Nincs nekem a te ügyednél fontosabb
És a vasárnapi viadalnál,
Melyben megbírkózunk Sabáriával.
Sok diadalt is arattunk a versenyeken
(Bár néha kupán is vágott a kudarc,
De ezt csak zárjelek közt zengem,
Hogy az avatatlanok ne hallják)
S ékesítéink tripusokkal házunkat
És ezüst serleggel, okirattal.
Illatozó koszorút
Sokat nyeréink. Fényesek érdemeink
Nesztelen rúgásban a pályateren.
(Bár néha nullára leégtünk.)
Acht, Kronenberger, Weiglhoffer,
A védelem nemtői segítsenek,
(S ne kelljen hívni a mentőt.)
Hogy mindig szűzen maradjon a bástyakapu!
Steiner, Tóth és te Simóka főleg,
Fürge főura a büszke Tiszának,
(Ha ugyan nem változik addig a halvesor.)
Höss, Varga, Beck és Pomacsek esetleg
És Ábrahám, te a Bástya kebelében,
Ti hátvéd, halvesor, csatársor, közép.
Ti piros-feketék mind, valahányan vagytok,
Előre, üdv, tempó, szerencse fel, evoé,
Rajta, hipp, hipp, hurrá, győzelem!
Herczeg, hátha megjön a Gól is!

1928

L á b s z á r s e r e g

„Taps és ujjongás az egész tömegben: kijöttek a magyarok. Piros blúz és fehér nadrágocska. Tizenegy helyes kisfiú”

Villámgyors darutánc

Talán rossz kép él bennünk a 20. század első felének magyar irodalmi hőszairól, legalábbis ha arra gondolunk, volt-e bármi közülük is a legnépszerűbb játékhoz, a futballhoz. Többségüket inkább tudjuk elképzelni kávéházakban, mint tribünökön – de ez esetben is baj, ha nem elég erős a képzeletük, vagy éppen nem ismerjük jól munkásságuk ezen szegmensét.

A hősidők egyik MLSZ-elnöke, Rákosi Viktor (irodalmi álnévén Sipulusz), a jeles író és hírlapíró – egyébként a talán nála is híresebb Rákosi Jenő és Rákosi Szidi test-

vére – kifejezetten gyakran járt meccsre, s azokról, általában nagy-nagy lelkesedéssel be is számolt a barátainak, kollégáinak.

Az 1918-ban kiadott Football Almanach idézi Bródy Sándornak, jeles színházi művek, mint A tanítónő, A dada és A medikus szerzőjének szavait: „Soha életemben még nem voltam futballmeccsen, de a fiaimnak már sok labdát vásároltam. Annyit, hogy azokból a bördarabokkal talán egy század katonaságot lehetne ekvipírozni. Mindig Hock János és Rákosi Viktor barátaimtól értesültem az izgalmas lefolyású mérkőzésekről. Egyszer azonban okvetlen kimegyek egy meccsre.”

Figyeljünk a „fiaimnak” kitételre, ezek szerint bizony Bródy András, a későbbi újságíró és az egyébként házasságon kívül született, de aztán az 1906-tól a Bródy-házban nevelkedő Hunyady Sándor regény- és drámaíró, például A vöröslámpás ház vagy a Bakaruhában szerzője is bőszen rúgta hajdanán a labdát a környékbeli utcákon, grundokon.

Ám alkalmasint a legszebb történet József Attiláé, akiről nemrégiben írva Csillag Péter, a Nemzeti Sport újságírója elevenítette fel, hogy kisiskolai tanulmányai során osztálytársa volt Sebes Gusztáv, az Aranycsapat legendás szövetségi kapitánya. (Sebes az Örö-

mök és csalódások című, a nyolcvanas évek elején kiadott könyvében ír erről.) Csillag azt is kiderítette, hogy József Attila a legismertebb prózai művének, a Csozogi, az öreg suszternek a főalakját nagy valószínűséggel Sebes Gusztáv édesapjáról, az öreg Scharenpeckről mintázta. A költőseni maga is futballoz(gat)ott, írt erről a Simon Jolán színésznőhöz írt versében: „„Egyszer, ha nem veszi észre, / nézzetek arcába hosszan, / magános férfiak gondolták ki, / amikor én még futballoztam.”

Folytatása a III. oldalon

Villámgyors darutánc

„Nők, férfiak, gyermekek a fák tetején, szegénységet, vesztett hadjáratot, orgyilkos bolsevizmust felejtenek”

Talán Juhász Gyula is látta a szegedi Bástya ezen mérkőzését, amelyet a piros-feketék a legendás, e meccsen, 1929. szeptember 15-én először a nagy Orth Gyurival kiálló Budai 11-gyel vívtak. Beneda-Benedek István, a Tisza-partiak válogatott kapusa hárit, a csíkos mezes Schmidt János és Ember József, valamint a védő Wahl Ernő figyel a Hungária út nyolcezer nézője előtt

A szerző gyűjteményéből

Csak a futball iránti szeretet a magyarázat arra, hogy Juhász Gyula nem gerjedt haragra az állandó szó helytelen leírásán. Inkább büszke volt arra, hogy bérletet kapott a szegedi proficsapat mérkőzéseire az 1927–1928-as idényben

Folytatás az I. oldalról

Krúdy Gyula, noha mint Kő András kintő, 1985-ben a Népsportban megjelent, a zseniális író és a vele barátságban lévő Hájós Alfréd „találkozási pontjait” boncolgató írásából is kiderült, az iskolai tornaórák alól gyakran felmentette magát, lusta volt – de nézni nagyon szerette a sportot, sőt sokszor őszinte csodálattal és rajongással írt róla. A futballról is.

Például 1919 őszén óriási figyelmet kapott, hogy a háborúban ellenséges Anglia Budapestnél a Dunán állomásozó hadihajójának legénysége megmérkőzött a Margitszigeten az FTC, a MAC és a BAK játékosából összeállított „kombinálttal”. A sportszempontról jelentéktelen, presztízs és politikai aspektusból kiemelkedő esemény fontosságát jelzi, hogy az október 14-i Nemzeti Sportba Krúdy Gyula írt a meccsről, s még inkább a körítésről, érezhető nosztalgiával a békeidők iránt.

A Lapdajáték című írásban olvasható: „A Dunán, az ó-budai partokon a Grand Navynek egy lobogós monitora örökdió. Nagybritánia és India valamennyi zászlója kint, mint a legnagyobb ünnepélyeken, a hajóórség ugyanabban a fehér egyenruhában, amelyben ez órában tán a kínai partokon is örökdió angol tengerészek, míg a szabadnapos hajósok a Margitszigeten rúgják a lapdát. Messziről nézem a lapdajátékot, a modern ifjak e villámgyors darutáncát, lábszáraknak seregét, amely sereg a sportok legmámorítóbbikát, a footballt rakja olyan taktusra, hogy a gyakorlatban szem káprázva tudja követni izmoknak, térdeknek, lábknak ritmusát. (...) A régi pesti vasárna-

pi délutánok hangulata tér vissza ez október napfényben. Tízezernyi fej a tribünön, nők, férfiak, gyermekek a fák tetején, szegénységet, vesztett hadjáratot, orgyilkos bolsevizmust felejtnek az emberi tekintetek, amelyek a mezőre merednek (...) Régi pesti délután! Angol-magyar mérkőzés, amelyhez izgultabban kereste jegyét az előkelő pesti dáma, mint a divatos színházi estélyhez. (...) Én magamban azt gondolom e fénylő délután, hogy a nagyranövekedett, szinte világ-hírű pesti footballisták hamarabb megtalálják a kézzszorítást az ellenséges külfölddel, mint nagyfejű politikusaink. (...) És Londonban és New-Yorkban és Chikágóban, ahol a világlapok obszerválják a földgömb eseményeit: e napokban jelenti először a kábel, hogy Budapesten háborún és bolsevizmuson kívül egyéb érdemleges esemény is történt, angol fiúk lapdázta magyar fiúkkal.”

Néhány héttel később Karinthy Frigyes is írt a Nemzeti Sportba, A bécsi ütközet címmel. Áthallásos humoreszkje megjelent a Ne bántsuk egymást című könyvében is. Ugyancsak a jövőre már száztizenöt éves sportnapilapban publikált Szenes Andor, a szavak és a rímek nagymestere, Karácsonyi strófák címmel.

Az Önálló megfigyelésem címűben a kor egyik ismert budapesti csapatának, a BAK-nak a nevével játszik: „Arról panaszkodott nálam / a minap egy „BAK”-tag / Hogy a BAK a bajnokságban / Nagyon hátul baktat, / Tudom jól én ennek okát / – S magamba nem folytom – /Az a baj, hogy gól helyett a / BAK-bakot lött folyton.”

A naturalizmus és kritikai realizmus legnagyobb magyar alakja, Móricz Zsigmond is meg-megfordult footballmérkőzéseken. Az 1927. szeptember 25-én az Üllői úton játszott Magyarország–Ausztria mérkőzést (5:3) a helyszínen szurkolta végig. Hogy mi célból látogatott ki a meccsre, az nem derül ki a Negyvenzer ember című írásából, ám hogy nem ez volt az első kalandja a labdarúgás világában, az kiderül: „Én nagyon ritkán voltam ilyen mérkőzésen.”

Sőt még az is kiderül, hogy valamelyest „képben volt”, értett a futballhoz. Tudta, hogy a „sógorok” az előző áprilisi összecsapáson nagyon elverték a mieinket (6:0). Tisztában volt azzal, hogy a játékező Angliából érkezett (Albert Prince-Cox), gyorsan memorizálta az osztrákok balszélsőjének a nevét. Amúgy maga a játék kevésbé hozta lázba, annál inkább a körítés!

Beszámolója túlnyomó többsége a szurkolókról szól, mégpedig rendkívül eleven, már-már a 21. századot idézően modern stílusról megközelítésben: „(...) álmélkodva és gyönyörködve néztem az emberfejekből szőtt függőnyt, amely körülvette az ovális pályát. (...) Párezer osztrák foglalja le a nagytribün egy szakaszát s tapsolnak, mert kiugrált a pályára az osztrák csapat. (...) Piros-fehér zászlócskák áradata leng a tribünök szemközti területén. Akkor viharzó vad taps és ujjongás az egész tömegben: kijöttek a magyarok. Piros blúz és fehér nadrágcska. Tizenegyes helyes kisfiú.”

Megemlíti, hogy kedvenc történelmi személyisége, a nagyságos Bethlen Gábor sem

tudott soha negyvenzer harcost egybegyűjteni, mikor hadjáratba vonult.

Ha Móricz Zsigmond elsősorban társadalmi eseményt látott a válogatott mérkőzésében, Juhász Gyula annál inkább rajongott érte. A Délmagyarország című lapban 1913-ban írt a Ferencváros nyugat-európai túrájáról: „A német és angol lapok a legnagyobb elismerés hangján emlékeztek meg a Ferencvárosi Torna Club teljesítményeiről. Dicsérték azt a nemzetet, melynél a sport ilyen fejlettséget ért el s felkeltették iránta széles körökben a figyelmet, mert a sport nagyraihivatottságát ennyire megértő nemzet, csak kultur-nemzet lehet.”

A magyar impresszionizmus legkiválóbb poétája 1928-ban, az amszterdami játékok évében Olimpiai óda címmel közzétett egy műremekét, melynek időmértékes soraiba beleszórt az akkori szegedi profi klub, a Bástya kvázi valamennyi hadra fogható footballistájának vezetéknevét. (A cím kissé megtévesztő, mert a hangnem ironikus, nem pedig ódaian fennkölt szárnyalású.) Ám ami még ennél is érdekesebb, hogy a költeménye végén az 1911-ben megjelent Babits-kötet (Herczeg, hátha megjön a Tél is) címének parafrazisát csattantja el – csattanóként: „Herczeg, hátha megjön a Gól is!” Hogy aztán az esztergomi Előhegyen az éteri magány elefántcsonttoronyába húzódó „magyar Horatius” örült-e a nyugatos társa – már-már a melegség határát súroló – ötletének, arra tán az irodalomtörténet avatott ismerői sem tudnának határozott választ adni...

Válogatás Jókai Mór elbeszéléseiből

„Amit kezébe ragadott, az kedvenc nőjének arany ollója volt”

Kelet királynéja

(2.)

Fel, fel, ti szabad lakói az ősi pusztának, ti pásztorok, kik csordáitokat legeltetitek a sivatag forrásai körül, te szilaj vadász nép, ki elfogod a futó antilopot, s kihúzd az oroszlánt barlangjából, ti, kik sátrak alatt laktok, ősidőktől fogva nem tanulva mást, mint fegyverforgatást, te soha meg nem számított nomádfaj, ki adót nem fizettél, s hódító arcát nem ismerkedt soha, ti délceg ifjak, kik három nap, három éjjel kitartjátok a nyargalást a szilaj paripán, átúsztok ragadó folyókon, keresztültörtök országokat ellepő erdőknön, s megelőzitek a homokfelleget, mit a puszták szele hajt a láthatárra, – fel!

Im fényes ellenség közelg nyugalmas berkeid felé; jer, mutasd meg neki, hogy itt minden porszem szabad, s föltámad az ellen, aki reátapod, minden férfi bajnok, minden reketye nyílvessző, s minden bérce fellegvár, mely ellen vívni kell!

Az arab síkságok mintegy varázsszóra egyszerre megnépesülnek. A vad homokpuszták, mikén azelőtt alig találkoztak az átvonuló karavánok egyes kőbor csapatokkal, egyszerre eláradnak száguldó hadseregekkel, az ismeretlen helységek vad, bőrrel övedzett harcosokat bocsátanak alá végtelen rajokban a szíriai rónákra, kik mind Palmíra felé sietnek, s amint a hegyekről jövők találkoztak a pusztákról érkezőkkel, dacos örömmel szorítanak kezét, mint kiket egy közös cél egyesítve fegyvert fogni. A fegyver egyszerű volt, buzogány, nyíl és dárda; de aki látta az izmos karokat, amik azokat forgatták, el kellett ismernie, hogy azon fegyverek jók fognak lenni.

E zajongó tömegek közt két vezéralak válik elő, kik jelenlétükkel bátorságot öntenek a harcosokba, rendezik a csapatokat, s minden vést, a táborínség nélkülözéseit, éhséget, fárasztó utat, forró napot, hideg éjtel együtt túrva velök, vezetik Palmíra felé.

E város kapuinál találkozik mindkét vezér.

Az egyik egy szelíd, de bátor tekintetű férfi. Mellét nem védi semmi vas, elégnék tartja a kardot védelemre, ruháján semmi arany; tetteiről ismerje meg a nép vezérét, ne palástja gombjairól.

A másik vezér – egy nő; magas, istennői alak, villámszemek, barnapiros arc, királyi homlok. Karcsú, idomos, mint egy antik szobor; sűrű, gazdag hajfürtjei fel vannak szorítva arany-sisakja alá, mi arra mutat, hogy a női piperével keveset szokott bajlódni, s a nagy, széles görbe pallos oldalán azt gyaníttatja, hogy a vállig meztelen, gömbölyű sima karokban férfierő van elrejtve.

A két vezér bámulva tekint egymásra, mintha két nap támadna fel egyszerre az égbe. A hölgy hófehér paripája büszkén emelte föl fejét, míg a fekete mén, melyen a férfi ült, aláhajtott fejjel húzódekk hátra.

– Ki vagy te hős? Mi neved? Miért jössz? – kérde a nő, hangja édes volt, mint a szerelmi dal és erős, mint a harcriadó.

– Nevem Odenath, – felelt a férfi – palmírai polgár vagyok, ki fegyvert emeltem a hódító ellen, hogy fejemet ne hajtsam meg előtte. S ki vagy te, istennő, ki pajzsoddal védni jöttél minket?

– Én Zenóbia vagyok, Szíria királynője, egyiptusi királynő s macedón királyok utóda, ki főlemlém kormánybotomat, hogy országom idegen ellenségtől megvédjem; – vagy az ellen törjék össze, vagy királyi pálcám!

A férfi lehajlék lováról, hogy Zenóbia palástja szegélyét ajkaihoz emelje.

– Üdv neked királynőm.

– Hagyd a királyi címet, s nevezd egyszerűen nőnek.

– Mit mondál?

– Azt, hogy ki tőlem távol, tőlem nem ismerve, velem egy gondolattól lelkesült át, annak lelke egy lélek az enyimmal. Te férjem leendsz.

– Én egyszerű polgár vagyok.

– És én egyszerű nő. A sors, mely előttünk áll, mindketőnkre nézve egyenlő, dicsőség vagy halál, trón vagy katafalk. Mindannyi király és despota közül, kik kezeiket ajánlák nekem, egy sem jelent meg, midőn kardjokat kértem, és én

nem akarom koronámat oly főre tenni, mely porba hajol meg ellenségem előtt; ők királynak születtek, bár inkább férfiak születtek volna, a sors rabszolgákat alkotott belőlök. Az első férfi, akire találok, te vagy, különben egy asszonyban kellene kihalni a dicsőségnek. Így ketten leszünk. Ha te hős léssz, én méltó leszek hozzád, ha én király leszek, te méltó leszel hozzám. Elfogadod-e jobbomat, arcom nem taszít-e vissza?

Odenath gyönyörteljes pillanattal voná ajkaihoz a nyujtott szép kezét s szívből eredt hódolattal viszonzá:

– Arcod Kleopátrától örökléd, ősanjától, jobbodat Nagy Sándortól, ősidőtől apai ágon.

– Ősöm isteneire! – kiálta föl lángragyulladt arccal a hölgy; – e kard is oldalamon ősapámról maradt, s nemde Sapor király nem Dárius utóda-e? E kard, mely az ő kezében összetörte az őst, az unoka kezében össze fogja törni az unokát; Nagy Sándornak Dáriust adta a sors, nekem Sapor királyt!

A tömegek lázas kiáltása szájról szájra adta e hangokat, s Palmíra körül ércfal támadt lelkesült férfiak karjaiból.

A királyok királya közelgett győzelmekhez szokott táborával. Kétszázezer lovas jött legelő, a keleti ragyogás sokféleségével. A külön nemzetek hadai saját színeikben, fegyverzeikkel, egész ezredek csupa fehér lovon, mások mind feketén, utánok jött ötszáz elefánt, ballistákkal, hajítógépekkel terhelve, mik mázsás köveket, dárdákat és görögützet hánytak ezer lépésnyire, magát a királyt tízezer válogatott lovas környezé, ezüst-sisakos, arany-pajzsos vitézek, drágakövekkel kirakott fegyverzettel, a legutolsó is pompásabb, mint egy skandináv király.

Ezeket követte a hadi zsákmány, tízezer dromedár hátára fölhalmozva. Kipusztított országok kincsei, föl nem számítható érték, arany és drágakő. Leghátul maradt a gyalogság, léha, rendezetlen csoport, dárdával és parittyával, csak ütközet után rabolni jó, vagy ostromlott városok árkaikat betölteni holtestével.

Sapor király sohasem hagyott háta mögött ellenséget, azért serege rosszát és kincseit mindig leghátul tartotta, s javát maga előtt hajtá.

Mi volt e rendezett hadak ellenében a palmírai sereg?

Hirtelen összecsoportosult nomádnép, pásztorok, vadászok és békés kereskedők, kiknek kezébe a kétségbeesés adott fegyvert, kopját, nyilat, vagy buzogányt, s kiknél a hadirend helyét csak a szabadságszeretet pótolta.

De kettőjük között feküdt a sivatag!

És e sivatag ezeknek hazájok volt, amazoknak ellenségök harca ellenök, s nem egyszer volt rá eset, hogy a perzsa hadsereg, midőn ellenét legyőzte, az éhség által veretett széjjel.

Az első nap megnyerte a csatát a perzsa had a sivatag ellen. Még ellenségre sem talált sehoh a pusztá homokon kívül, de ez is elég volt annak.

A forró szél, mely szemközt fujt arcaikba, keresztülzítálta a légen a finom homokot, mely mint megannyi tűszúrás hatott át a ruhákon keresztül, be a pórusokba, le a mellre, át a szemek idegein, az olthatlan szomj kiszáraztá a hőségtől égő ajkakát, a szűrő napsugár elkábítá a főket.

A hadsereg kiállta e védtelen harcot az elemek ellen, s reggeltől estig éppen egy napi járőrföldet foglalt el a sivatagból. Estefelé elmúlt a szél, csak az éhség és szomj maradt meg, a paripák fáradtan feküdtek le a földre, a tevék elszabadultak vezetőik kezéből, s bősziúten nyargaltak valamely távoli forrás felé, melynek irányát hatalmas ösztönük megsejté. Az el-tikkadt katonák csoportosan futottak a tevék nyomait követve, némelyik elmaradt, s ott eldült a sivatagban, aki győzte velök a futást, meglátta az alkonyégen az ingadozó pálmákat, melyek az oázis jelölék, honnan a forrás fakadt, s akik odáig vándorogtak, nem is tértek vissza többet, mielőtt szomjukat elolthatták volna, láthatlan nyilak elolták az élteket.

Éjfél táján egy, az éj homályában is meglátszó, hosszú árny látszék húzódni a perzsa sereg sátorai felé, s amint csöndesen odaért, mint egy ijesztő kísértettábor rohant rémes or-

dítással a nomád lovagok ismeretlen száma az alvó, elcsigázott táborra.

A perzsák minden oldalról támadva voltak az ismeretlen ellenségtől, melynek erejét az éj sötétje még félelmesebbé tette. Ha visszaverték egy helyen, pillanat múlva a túlsó oldalon támadt, sokszorozva önmagát, s ijesztő üvöltésével fárasztva, csalva, bősziúte elleneit. A süvöltő nyílvesszők mindenütt élő célt találtak az összetömött hadsorokban, az örtüzek által világított tömegekben, s ki lövöldözhetett ő utánok? a láthatlan éjbe, a külön álló, szokellő, nyargaló alakokra? Ki üldözhet-e őket a fekete pusztaságban, hol csak az ő szemek ismerték az utat?

Ez így tartott szürkületig; reggelre csatarendbe állítá a király egész éjjel nyugtalanított seregeit, s íme ellenség nem volt sehoh; mintha valóban a pusztá rémei lettek volna, kik körülrajongák egész éjjel a tábor, s reggelre visszatértek volna sírjaikba, a perzsa had előtt nem volt köröskörül semmi, csak a homokpusztá.

Sapor király elbízott döllyffel parancsola előrenyomulást a hadseregnek, s még egy nap folytatta hódító útját a pusztában, de már e nap sikere alig volt néhány órai út, az eltikkadt hadsereg minden forrásnál megállt, mindeniket holtestekkel találta betemetve, s azon véresen itta ki belőlük a vizet az utolsó cseppig.

Újra eljött az éj. Csatarendben állt mindenki, sok, ki lefeküdt pihenni, ott elaludt és meghalt. Várták az éji támadást, s most már azt sem tudhaták, melyik oldalról jön az? Sokáig nem hallatszott semmi hang, csak az elefántok szomjűdühös ordítása verte föl szokatlan hangokkal az éj csöndjét s benn a tábor közepében a harsogó zene és pohárcsörgés.

Míg a sereg epedve itta ki a források vérral kevert vizét s az elhullt tevék húsából lakozott, az alatt Sapor király sátorában a világ legtávolabb tengereiből hozott halak, a legdrágább madarak s gyümölcsök illatoztak arany tálakban. Sátorra hátulját núbiai zenészek foglalák el görög eunuchok énekét kísérve hárfáik és tollas sípjáikkal, s a sátor elején líbiai almék táncoltak áthevült arccal átlátszó öltönyeikben.

Sapor király maga hófehér, gyémántokkal hímzett pongyolában hevert bíbor nyugágyán; két kedvenc nője, kiket országok szépségei közül választott ki, mellette ült, egyiket ölebe vette, másiknak keblére hajtá ittas fejét, míg egy rabszolga ajkáig emelte az arany serlegbe töltött gránátszín ciprusit, melyre damaszki rózsák levelei voltak hintve, másik fűszeres gyümölcsökkel becsinált pávanyelvekből készült étellel iparkodék a királyok királynának eltompult étvágját ingerelni, midőn egyszerre véletlenül, mint álomra az ébredés, rémes sikoltás hallik a sátoron kívül, s a nyílásnál őrt álló szerezsen halálra sebesülten bukik be a sátorba.

Sapor ijedten kapott fegyver után, s nem vevé észre, hogy amit kezébe ragadott, az kedvenc nőjének arany ollója volt.

A következő percben egy magas, harcias alak állt előtte, ki-vont karddal, csatától hevült arccal, villogó szemekkel.

– Ki vagy? mit akarsz? – ordítá rá Sapor mintegy helyére bővölnen.

– Nevem Odenath! – felelt a férfi. – Hivattál, itt vagyok.

Sapor dühös ordítással ugrott fel helyéről s sátora hátuljába futva, míg magukat közbevető rabszolgái élte megmentésében elestek, alvó testőrei közt lármát ütött és megmenekült.

Hogy neki kellett örülnie a megmenekvésen, hogy szemével kelle látnia, mint verik szét a mindenünnen támadó alakok egész gyalogságát, az éj sötétében háta mögé kerülve s egész sátoráig lopózva, mint oldják fel láncra fűzött rabszolgáit, mint hajtják el tevéit, mint rabolják el minden kincseit s két kedvenc hölgyét, kiket mind e kincsekért nem adott volna.

Ő rabolta el a babért, koronákat s rózsakoszorúkat, s mindazt más tette fejére, s ki tette azt? Egy megvetett asszony és egy tudatlan paraszt.

Folytatjuk

1 1 1 8